

На 12 юний, въ една телеграфически изпратена заповѣдь до команданта на войскитѣ, разположени срѣщу Зимница, сердарьтъ е говорилъ: «Научихъ се, че руситѣ се съсрѣдоточаватъ срѣщу васъ; безъ съмнѣние, тѣ ще се опитатъ да минатъ при Свищовъ; възпрѣпятствувайте на переправата *coûte que coûte!*»

Слѣдователно, той е знаелъ че руситѣ ще прѣминатъ при Свищовъ! Тогава какво е вършилъ той самъ въ Шуменъ?

Ние виждаме, че още отъ самото начало не е имало никакво съгласие между началницитѣ и тѣхнитѣ подчинени; най-влиятелнитѣ отъ тѣзи послѣднитѣ сж били безсилни да принудятъ себе си къмъ повиновение: рѣшението на главнокомандующия вмѣсто да раздруса въздуха като слѣдъ грѣмъ, вмѣсто да се промъкне като свѣткавица, то се движи куцишкомъ, полека — като съ биволски кола! Единъ казва бѣло, другъ казва черно, и нищо по-добрѣ отъ тази безредица не можеше да служи на рускитѣ интереси!

Къмъ 18 юний, по-вече отъ 30,000 души руси имаше вече на наша територия и почна да става твърдѣ трудно за войскитѣ отъ първата линия, настѣпването къмъ противника; но на 17 и, особено, на 16 юний имаше на дѣсния брѣгъ едва половината отъ горѣупоменатото число, т. е. всичко една дивизия и при това имѣюща въ тилтъ задъ себе си една широка рѣка, слѣдователно, откъсната отъ своитѣ и оставена на въздуха! Но, отъ Русчукъ до Свищовъ има само 50 километра и то по една прѣкрасна, удобна мѣстность, слѣдователно, имайки прѣдъ видъ че переправата се започна прѣзъ нощта на 14 срѣщу 15 юний, — то на 15 сутриньта, връзъ основание на извѣстията, получени отъ свищовския кметъ и командантъ, Ешрефъ-паша ако би се дигналъ и би настѣ-